

og associerede Magter, som har undertegnet Fredstraktaten, og af 13 neutrale Stater.

Det maa bemærkes, at oprindelige Medlemmer maa tiltræde uden Forbehold og derfor alle maa antage de samme Forpligtelser.

Det sidste Stykke indeholder en betydningsfuld Bekræftelse af Grundsætningen om den nationale Suverænitet, medens det dog foreskrives, at ingen Stat skal kunne udtræde alene i det Øjemed at unddrage sig Følgerne af, at den har krænk sine Forpligtelser. Man har ment, at Indrømmelsen af Retten til at udtræde i Virkeligheden vil fjerne enhver Sandsynlighed for, at en saadan Udtræden vil finde Sted, idet Adgangen dertil gør Staterne fri for enhver Følelse af Tvang og saaledes tilsigter, at de med større Beredvilighed gaar ind paa at blive Medlemmer.

Forbundets Organer.

Artikel 2—7 omhandler Forbundets forfatningsmæssige Organer.

Forsamlingen, som vil komme til at bestaa af officielle Repræsentanter for alle Forbundsmedlemmerne, derunder indbefattet de britiske Bilande og Indien, er den Staternes Konference, som er forudsat i næsten alle Forslag om international Organisation, hvad enten de tillige omfatter en Forsamling af Folkerepræsentanter eller ikke. Det er overladt til de enkelte Stater at afgøre, hvorledes deres Delegation skal sammensættes; Medlemmerne behøver ikke alle at være Talsmænd for deres Regeringer.

Forsamlingen er kompetent til at behandle alle Spørgsmaal vedrørende Forbundet, og det er antagelig gennem Forsamlingen, at de forskellige Regeringer i Verden vil give deres Samtykke til Forandringer og Forbedringer i den mellemfolkelige Ret (se Artikel 19) og til de mange Konventioner, som vil udkræves for fælles international Optræden.

Som særlige Opgaver har den bl. a. Valget af de 4 mindre Magter, der for en Tid skal være repræsenterede i Raadet, Samtykke til Udnævnelsen af Generalsekretæren og Optagelse (med et Flertal af to Tredjedele) af nye Medlemmer.

Forsamlingens Beslutninger maa være enstemmige undtagen i visse nærmere angivne Tilfælde. Saaledes som de nationale Følelser endnu er, vil suveræne Stater ikke samtykke i at være bundne ved en Lovgivning, som er besluttet af et Flertal, selv et overvældende Flertal, af andre Stater.

Men selv om deres Suverænitet saaledes teoretisk set anerkendes, er det usandsynligt, at de vedblivende vil modstaa en stærk og overensstemmende Opfattelse, undtagen i Spørgsmaal, som de anser for at være af vital Betydning.

Forsamlingen er Folkeforbundets øverste Organ. Men er Korperation af næsten 150 Medlemmer, hvis Beslutninger kræver enstemmig Samtykke af omkring 50 Stater, er aabenbart ikke i Stand til i Praksis at virkeliggøre de almindelige Opgaver, som det mellemfolkelige Samarbejde stiller, og endnu mindre til at handle i Tilfælde af paatrængende Karakter. Der kræves dertil en langt mindre Forsamling, og hvis den skal have nogen virkelig Autoritet, maa det være en saadan, som repræsenterer den virkelige Fordeling af organiseret politisk Magt i Verden.

En saadan Forsamling haves i Raadet, Forbundets Centralorgan og en politisk Institution, der er forsynet med større Autoritet end nogen, som Verden hidtil har set. Formelt set er dens Afgørelser kun Henstillinger; men naar de, der henstiller, omfatter de politiske Ledere for alle Stormagterne og for 4 andre Magter, som er valgt af Verdens Stater i Forening, er det sandsynligt, at deres enstemmige Henstillinger ikke vil være til at komme udenom.

Den blotte Kendsgerning, at disse nationale Ledere, som er i Berøring med den politiske Situation i deres forskellige Lande, skal træffe sammen mindst een Gang om Aaret for at udveksle Synspunkter under en personlig Sammenkomst, er i sig selv et umaadeligt vigtigt Fremskridt indenfor de mellemfolkelige Forhold. Hertil kommer, at Pagten ingenlunde er til Hindring for, at deres Plads i Mellemtiden mellem de regelmæssige Møder optages af Repræsentanter med fast Ophold paa det Sted, hvor Forbundet har sit Sæde, hvilket vilde virke til at frembringe fælles Synspunkter, ligesom de kunde raadføre sig og handle i Forening i Tilfælde, der kræver hurtig Afgørelse. De vigtige Spørgsmaal, som paatrængende kræver en Løsning, vil sandsynligvis gøre det nødvendigt, at der oprettes et saadant fast Forbindelsesled, i hvert Fald i de nærmeste Aar.

Det er ikke sandsynligt, at den Omstændighed, at der i Almindelighed kræves Enstemmighed til Beslutninger af Raadet og af Forsamlingen, vil vise sig som en alvorlig Hindring i Praksis. Gaar man først ud fra, at der i Overensstemmelse med Forbundets hele Forudsætning be-